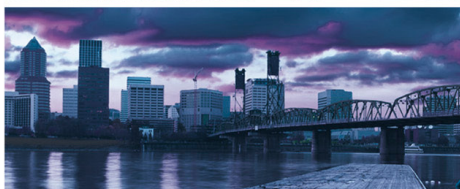

3. DIEL FENOMÉNÁLNEJ DIMILY TRILÓGIE

Vieš,
že mi
chýbaš?

ESTELLE MASKAME

COOL
BOO *ROCK*

Vieš, že mi chýbaš?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame

Vieš, že mi chýbaš? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vieš,
že mi
chýbaš?

ESTELLE MASKAME

Original English language edition first published in 2016 under the title
Did i Mention I Miss You? by Black & White Publishing Ltd.
Copyright © Estelle Maskame 2016
Translation © Ema Liptáková 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1537-9
ISBN e-knihy 978-80-566-1576-8 (1. zverejnenie, 2020)

Venujem všetkým chlapcom a dievčatám, ktorí sú ako Tyler a Eden.

No te rindas.

Podakovanie

Ako zvyčajne ďakujem svojim čitateľom, ktorí tento príbeh od začiatku sledovali s oddanosťou a láskou. Bez vás by som to nebola dokázala, preto vám budem navždy vďačná. Ďakujem svojej rodine, predovšetkým rodičom Fenelle a Stuartovi za trpezlivosť a podporu počas piatich rokov, keď som pracovala na tejto trilógii. Svojim najlepším priateľom ďakujem za to, že mi pomohli udržať si zdravý rozum. Ďakujem svojim editorkám Karyn, Kristen a Janne za odbornosť a vedenie aj za ich nadšenie a starostlivosť o príbeh Tylera a Eden. Moje podakovanie patrí všetkým vo vydavateľstve Black & White za tvrdú prácu, ktorú urobili na tejto trilógii. Ste úžasní. Ďakujem, že som sa v posledných týždňoch, keď som knihu dopisovala, cítila v kancelárii ako doma. Nemohla by som žiadať o lepšiu skupinu ľudí a som nesmierne šťastná, že ste ma zaradili medzi vašich autorov. Umožnili ste splnenie môjho sna. Ďakujem vám.

Voda je studená, ale to mi nebráni vojsť do nej aspoň po členky. Svoje conversky držím v rukách, šnúrký mám omotané okolo prstov a ako zvyčajne začína fúkať vietor. Je priveľká tma, takže nevidím ďalej ako za nízke vlny, no aj tak počujem, ako sa oceán okolo mňa prelieva a hučí. Pomaly zabúdam, že tu nie som sama. Z diaľky ku mne zaznieva vystreľovanie ohňostroja, smiech a hlasy, čiže zvuky, ktoré sprevádzajú oslavy a radosť. Takmer som zabudla, hoci len na sekundu, že je štvrtý júl.

V tom okamihu vo vode popri mne prebehne dievčina a preruší ticho aj jemný príboj. Naháňa ju nejaký chalan. Zrejme je to jej priateľ. Keď ma tesne mŕňa, nechtiac ma postrieka vodou. Nahlas sa zasmeje, schmatne dievčinu a pritisne si ju k sebe. Mimovoľne zaškripem zubami a pevne zovriem ruky okolo šnúrok. Títo ľudia sú približne rovnako starí ako ja, no nikdy predtým som ich nevidela. S najväčšou pravdepodobnosťou nie sú odtiaľto, zrejme sú z niektorého susedného mesta a do Santa Monicy len prišli osláviť starý dobrý Deň nezávislosti. Nechápem prečo. Oslava štvrtého júla tu vôbec nie je pôsobivá. Ohňostroje sú zakázané, čo je – popri nemožnosti vlastnoručne si v Oregone natankovať benzín do auta – druhý najdebilnejší zákon, s akým som sa vo svojom živote stretla. Takže tu nie je nijaký ohňostroj, iba tie, ktoré vidno a počuť z Marina del Rey na juhu a zo štvrte Pacific Palisades na severe. Je krátko po deviatej večer, takže obe predstavenia sa práve

začali. V diaľke sa na oblohe rozsvetujú kytice farieb, malé a roztrasené, evidentne však stačia na uspokojenie turistov aj miestnych obyvateľov.

Dvojica mladých ľudí sa práve vo vode, v tme pod Pacific Parkom, bozkáva. Odvrátim oči a pomaly vykročím od móla. Brodím sa Tichým oceánom a vzdaľujem sa od oslavy Dňa nezávislosti. Hore na móle sa tlačia davy ľudí, ale tu dole na pláži nie je ani zďaleka tak plno, takže mám dosť miesta na dýchanie. Tento rok v súvislosti s oslavami necítim nijaké vzrušenie. Naopak. K tomuto dňu sa viaže priveľa spomienok, ktorým sa chcem vyhnúť, a tak pokračujem v chôdzi a idem po pobreží ďalej a ďalej.

Zastanem až vtedy, keď Rachael zakričí moje meno. Úplne som zabudla, že čakám, kedy sa vráti. Otočím sa a uvidím svoju najlepšiu priateľku, ktorá napoly skáče a napoly beží mojim smerom. Okolo hlavy má uviazanú šatku s americkou zástavou a v ruke nesie dve zmrzliny. Pred pätnástimi minútami po ne utekala do bistra Soda Jerk, ktoré, podobne ako ostatné obchodíky na móle, dnes mimoriadne zatvára neskôr než zvyčajne.

„Pribehla som tam tesne pred tým, ako zatvorili,“ poznamená trochu zadýchane. Zastane, a zatiaľ čo jej vrkoč povieva okolo pliec, oblizne zmrzlinu, ktorá jej stiekla na ukazovák, a jeden kornútik mi podá.

Vykročím z vody, podídem k nej a poďakujem sa jej úsmevom. Celý večer som ticho, lebo nedokážem predstierať, že som v poriadku, že som šťastná ako všetci ostatní. Voľnou rukou si vezmem zmrzlinu, v druhej ruke držím červené conversky – obuť si červené topánky je najväčší prejav patriotizmu, ktorého som dnes schopná – a hodím rýchly pohľad na zmrzlinu. Volá sa Kolotoč a je pomenovaná po skutočnom kolotoči, ktorý stojí v budove hipodrómu na móle. Bistro Soda Jerk sa nachádza na rohu budovy. Za tri týždne, čo som doma, sme sem prišli na zmrzlinu už veľa ráz. Vlastne mám dojem, že v týchto dňoch chodíme skôr na zmrzlinu ako na kávu. Prináša nám oveľa viac potešenia.

„Všetci sú na môle,“ pripomenie mi Rachael. „Možno by sme mali ísť hore,“ dodá opatrne, ani čoby čakala, že jej okamžite skočím do reči rezolútnym odmietnutím. Modré oči sklopí k zmrzline a poriadne si lizne.

Kým prehľta, ponad jej plece zablúdím očami k mólu. Ruské koleso predvádza svoje každoročné predstavenie k oslave Dňa nezávislosti, počas ktorej sa na ňom postupne rozsvetujú tisíce červených, modrých a bielych žiaroviek. Predstavenie sa začalo tesne po ôsmej, čiže pri západe slnka. Niekoľko minút sme ho sledovali, ale po chvíli nám začalo pripadať nudné. Potlačím povzdych a pohľad presuniem k drevenému chodníku. Je príliš preľudnený, no už nechcem dlhšie pokúšať Rachaelinu trpezlivosť, a tak súhlasím.

Otočíme sa a vykročíme po pláži. Prepletieme sa pomedzi ľudí, ktorí trávajú večer na piesku, a mlčky lížeme zmrzliny. Po niekoľkých minútach zastanem, aby som sa obula.

„Už si našla Meghan?“

Kým si zaväzujem šnúrky, zadívam sa na Rachael. „Nevidela som ju tu.“

Ak mám byť úprimná, vôbec som ju nehľadala. Meghan je naša bývalá kamarátka a zdá sa, že je len to. Nič viac. Lenže aj ona prišla na leto domov, a preto sa Rachael pokúša znova oživiť naše bývalé trio.

„Nakoniec ju nájdeme,“ podotkne a vzápätí zmení tému. „Počula si, že tento rok je ruské koleso naprogramované na rytmus piesne skupiny elektronickej dvojice Daft Punk?“ Skočí predo mňa, v piesku urobí piruetu a potom pritancuje naspäť ku mne. Chytí moju voľnú ruku a pritiahne si ma k sebe. Široko a žiarivo sa na mňa usmeje a otočí ma okolo seba. Neochotne a navzdory skutočnosti, že nehrá nijaká hudba, si s ňou chvíľu zatancujem. „Ďalšie leto, ďalší rok.“

Opatrne, aby mi nespadla zmrzlina, sa jej vytrhnem, ale neprestanem ju pozorovať. Stále sa kníše, ďalej tancuje na pieseň, ktorá znie len v jej hlave. Potom zatvorí oči a spraví ďalšiu piruetu. Zatiaľ

premyšľam o jej slovách. *Ďalšie leto, ďalší rok.* Už štvrtý rok sme najlepšie kamarátky a napriek miernemu vlašajšiemu ochladnutiu sme si bližšie ako kedykoľvek predtým. Nebola som si istá, či mi niekedy odpustí chyby, ktorých som sa dopustila, no urobila to. Nechala to tak, lebo bolo dôležitejšie sústrediť sa na podstatnejšie veci. Napríklad zásobiť ma dostatočným množstvom zmrzliny a brať ma na výlety po celom štáte, aby ma rozptýlila a aby som sa cítila lepšie. Zúfale časy si vyžadujú najlepších priateľov. Navzdory tomu, že krátko nato nastal čas môjho odchodu do Chicaga, kde som strávila celý rok v snahe prežiť prvý ročník štúdia na vysokej škole, zostali sme najlepšimi priateľkami. Teraz budem až do septembra v Santa Monice, takže máme dva mesiace, ktoré môžeme stráviť spolu.

„Priaťahuješ pozornosť,“ konštatujem a kútiky mojich úst sa zdvihnú do úsmevu.

Prudko otvorí oči, líca jej zaleje rumenec a rozhliadne sa na všetky strany. Niekoľkí ľudia pozorujú jej tichý tanec.

„Je čas vypadnúť,“ zašepká. Chytí ma za zápästie a rozbehne sa. Vlečie ma za sebou cez celú pláž, od nôh jej odletuje piesok a po okolí sa rozlieha jej smiech.

Nemám inú možnosť, ako letieť za ňou. Nebežíme dlho, len zopár metrov, iba tak ďaleko, aby sme sa dostali od jej divákov.

„Na svoju obranu,“ zakucká sa, „musím poznamenať, že štvrtého júla má každý právo vyzeráť ako idiot. Je to rituál, ktorý zdôrazňuje skutočnosť, že sme slobodný národ, teda že si môžeme robiť, čo sa nám zachce.“

Prajem si, aby to tak bolo. Za devätnásť rokov svojho života som sa naučila, že väčšinou nemôžeme robiť, čo chceme. Nemôžeme si sami natankovať benzín. Nemôžeme vstupovať tam, kde je vstup zakázaný. Nesmieme bozkávať svojich nevlastných bratov. Samozrejme, všetky tieto veci robiť môžeme, ale iba vtedy, keď máme dosť odvahy na to, aby sme neskôr čelili následkom.

Zagúľam očami. Ako vystupujeme po schodoch, hudba z móla je čoraz hlasnejšia. Ruské koleso stále bliká červeno, modro a bielo.

Vysvietený je aj zvyšok parku, hoci nie vlasteneckými farbami. Razíme si cestu horným parkoviskom, prepletáme sa pomedzi autá, ktoré sú zaparkované priveľmi blízko seba, keď vtom uvidím Jamieho. Je tu so svojou frajerkou Jen, s ktorou chodí už takmer dva roky. Na rohu parkoviska ju tisne k dverám starého ošumelého chevrole-tu. Obchytávajú sa. Zjavne.

Rachael si ich evidentne tiež všimla, lebo zastane vedľa mňa a zadíva sa na nich. „Počula som, že sú s ním dosť veľké problémy,“ zašepká. „Je ako miniatúrna blond verzia svojho brata, keď bol v rovnakom veku.“

Pri zmienke o Jamieho bratovi, ktorý je zároveň mojím nevlastným bratom, takmer automaticky vrhnem na Rachael varovný pohľad. Nehovoríme o ňom. Nikdy nevyslovujeme jeho meno. Už nie. Rachael zaregistruje náhle napätie na mojej tvári a môj našťvaný výraz. Uvedomí si svoju chybu, bezhlasne sa ospravedlní a ústa si prikryje dlaňou.

Trochu sa uvoľním a ešte raz sa obzriem na Jamieho a Jen, ktorí sa stále bozkávajú. Odvrátim pohľad, zvyšnú zmrzlinu odhodím do neďalekého odpadkového koša, odkašlem si a zakričím: „Nezabudni dýchať, Jamie!“

Rachael sa potichu zachichoce a hravo ma potľapká po pleci. Keď Jamie odtiahne hlavu od Jen, s lesknúcimi sa očami a so strapatými vlasmi, zdvihnem ruku a zamávam naňho. Na rozdiel od Jen, ktorá v okamihu, keď ma zbadá, takmer umrie od hanby, môj nevlastný brat sa iba našťve, rovnako ako vždy, keď sa mu pokúsím niečo povedať.

„Trhni si, Eden!“ zahuláka cez celé parkovisko a jeho drsný hlas sa ešte dlho odráža medzi autami. Schmatne Jen za ruku, otočí sa a vlečie ju opačným smerom. Tipujem, že celý večer sa pokúša vyhýbať Elle, lebo keď chce byť človek so svojou frajerkou, rozhodne netúži po tom, aby ho pristihla jeho mama.

„Stále sa s tebou nerozpráva?“ opýta sa Rachael, keď sa prestane chichotať.

Pokrčím plecami, a zatiaľ čo znova vykročím, prstami si prehrabnem končeky vlasov. Siahajú mi tesne pod plecia, lebo v zime som sa dala ostriať. „Minulý týždeň ma požiadal, aby som mu podala soľ,“ zamyslím sa. „Počíta sa to?“

„Nie.“

„V tom prípade sa so mnou stále nerozpráva.“

Jamie ma nemá veľmi rád. Nie preto, lebo má sedemnásť a má ku mne dosť vyhranený postoj, ku ktorému z ničoho nič dospel minulý rok, ale preto, lebo mu je zo mňa na vracanie. Aj z jeho staršieho brata. Ani jedného z nás nemôže vystáť. Nezáleží na tom, koľko ráz som sa ho usilovala presvedčiť, že už mu to nemusí robiť starosti, odmieta mi veriť. Zvyčajne odíde a cestou za sebou zabuchne jedny alebo dvojce dverí. A tak, kým s Rachael mierime na hlavnú promenádu, na ktorej je rovnako rušno ako pred hodinou, len frustrované vzdychnem. Je tu množstvo rodičov s malými deťmi a hŕba psov, ktoré uhýbajú pred davmi ľudí. Prechádzajú sa tu zamilované dvojice podobné páru, ktorý sa muckal vo vode. Nemôžem sa na nich pozeráť. Držia sa za ruky a usmievajú sa na seba. Zviera sa mi z toho žalúdok. No nie tak, že by ma v ňom príjemne štekli, skôr sú to bolestivé kŕče. Práve dnes a práve tu nenávidím každú dvojicu, ktorú stretnem.

Po niekoľkých minútach Rachael zastane a začne sa rozprávať s dvoma dievčatami, s ktorými chodila do školy. Matne si spomínam, že pred rokmi som ich občas videla v škole alebo som ich stretla na promenáde. V skutočnosti ich nepoznám, ibaže ony mňa poznajú. Teraz ma už poznajú všetci.

Som „ona“. Som „tá“ Eden. Som dievča, na ktoré všetci hľadajú s odporom, na ktoré sa všetci uškŕňajú a ktorému sa smejú. Presne to isté sa deje aj teraz. Nezáleží na tom, ako usilovne sa pokúšam venovať tým dievčatám vrúcny úsmev, nikdy mi ho neoplatia. Strelia po mne nenávisťnými pohľadmi, potom sa odo mňa odvrátia a postavia sa bližšie k Rachael, takže ma od nej úplne odrežú. Zovriem pery, ruky si prekrížim cez prsia, a zatiaľ čo čakám, kým sa s nimi Rachael dorozpráva, otrávene kopem do kúska dreva.

Stáva sa mi to, vždy keď sa vrátim do Santa Monicy. Ľudia ma tu nemajú radi. Považujú ma za bláznivú čudáčku. Pravdaže, existuje niekoľko výnimiek, ako je moja mama a Rachael, ale to je všetko. Všetci ostatní, napriek tomu, že nepoznajú celý príbeh, ma len odsudzujú. Myslím si, že najhoršie to bolo, keď som prišla domov na Deň vďakyvzdania. Bolo to prvý raz, čo som pricestovala domov po septembrovom odchode na vysokú školu. Kým som nebola doma, tá informácia sa dostala von a rozšírila sa ako lesný požiar, takže do Dňa vďakyvzdania to vedeli úplne všetci. Spočiatku som netušila, o čo ide a prečo sa ku mne zrazu všetci správajú úplne inak. Nechápala som, prečo Katy Vanceová, dievčina, s ktorou som na strednej škole chodila na niekoľko predmetov, sklonila hlavu a vykročila opačným smerom, len čo som na ňu mávla. Nevedela som, prečo sa dievča, ktoré v supermarkete sedelo za pokladnicou, začalo so svojou kolegyňou chichotať, len čo som sa otočila na odchod. Nerozumela som, prečo sa tieto veci dejú, kým som v nedeľu nestála na losangeleskom letisku a nečakala na let do Chicaga. Pristúpila ku mne dievčina, ktorú som nikdy v živote nevidela, a ticho sa ma opýkala: „Ty si tá, čo chodila so svojím nevlastným bratom, však?“

Rachael sa nerozpráva dlho. Každých niekoľko sekúnd sa obozretne mrkne mojim smerom, ani čoby sa pokúšala odhadnúť, či som v poriadku. Napriek tomu, že v snahe ubezpečiť ju, ako mi je fajn, vždy nenútene pokrčím plecami, radšej rozhovor ukončí a vyhovorí sa, že musíme niekde ísť, hoci nikam ísť nemusíme. Práve preto mám Rachael tak rada.

„Ak chceš, už s nimi nikdy neprehovorím,“ navrhne mi pevným hlasom, len čo jej bývalé spolužiačky odídu. Zmrzlinu odhodí do odpadkového koša a chytí ma pod pazuchu. Zvrtnie ma smerom k Pacific Parku tak prudko, že ma zabolí krk.

„Ak mám byť úprimná, už mi to vôbec neprekáža,“ pokúsim sa ju presvedčiť.

Dáme sa unášať davom, ktorý v strede vôbec nie je taký hustý, ako sa zdalo, takže sa nebránim a nechám ju, aby ma ťahala stále vpred.

„Ehm, ehm,“ zamrmla Rachael na znamenie, že mi neverí ani slovo.

Chcem sa s ňou hádať, chcem jej povedať, že *naozaj som v poriadku, že sa cítim dobre, že je všetko fajn*, lenže prv než stihnem otvoriť ústa, našu pozornosť upúta niečo iné.

Akoby odnikiaľ sa naším smerom zrazu valí Jake Maxwell. Dokráča k nám a prinúti nás prudko zastať. Je to náš starý priateľ, podobne ako Meghan, a dnes sme sa s ním už rozprávali. Bolo to pred niekoľkými hodinami, keď bol ešte pomerne triezvy. Teraz sa to už o ňom rozhodne nedá povedať.

„Tu ste, kočky!“ Siahne po našich prepletených rukách, rozdelí nás, chytí nás za ruky a každej z nás naznačí bozk na hánky prstov.

Jake, ktorý študuje v Ohiu, po prvý raz prišiel na leto domov. Keď sme ho stretli predtým, prvýkrát po dvoch rokoch, prekvapilo ma, že si nechal narásť bradu. Jeho zase prekvapilo zistenie, že do teraz žijem v Santa Monice. Z nejakého dôvodu sa domnieval, že už dávno som sa presťahovala naspäť do Portlandu. Okrem brady a mylných predstáv sa však vôbec nezmenil. Stále je sukničkář a absolútne sa to nepokúša skrývať. Na Rachaelinu otázku, ako sa má, odpovedal, že nie veľmi dobre, lebo nedávno sa s ním rozišli obe jeho frajerky a doteraz nerozumie prečo. Ja som to uhádla hneď.

„Odkiaľ stále berieš to pivo?“ opýta sa ho Rachael. Zvráťí nos a vytrhne si ruku z jeho zovretia. Musí hovoriť nahlas, aby prekričala hudbu, ktorá sem zaznieva z Pacific Parku.

„Od Tíďžeja,“ zasmee sa Jake. Pre prípad, že by sme nevedeli, o kom hovorí, zagúľa očami, obzrie sa ponad plece a palcom ukáže do diaľky za seba. Tíďžej má byť pri pláži. Ako by som na to mohla zabudnúť? Pri spomienke naň sa mi zdvihne žalúdok. „Poslal ma sem zohnať nejakých ľudí. Máte chuť zájsť k nemu na večierok?“ Pri tom slove sa mu rozžiarila oči. Mám problém brať vážne tielko, ktoré má na sebe. Je na ňom orol umiestnený na pozadí americkej zástavy a pod nohami má veľkými tučnými písmenami napísané SLOBODA. Vyzerá to veľmi smiešne, ale ani zďaleka nie tak šialo-

ne ako falošné tetovanie v tvare orla, ktoré s hrdosťou predvádza na ľavom líci. Začínam uvažovať, či sa naozaj opil iba z piva.

„Večierok?“ zopakuje Rachael.

Vymeníme si pohľady. Okamžite jej vidím na očiach, že tam túži ísť.

„Hej, hej,“ povie nadšene Jake a vyškiera sa na nás cez svoju hustú bradu. „Je tam pivo a všetko! No tak, poďte. Je predsa Deň nezávislosti! A navyše víkend. Musíte ísť! Budú tam všetci.“

Zamračím sa. „Všetci?“

„Tíďžej a všetci ostatní. Meghan a Jared už sú tam. Dean príde neskôr. Tuším sa objaví aj Austin Camer...“

„Ja nejdem.“

Jake sa zarazí a úsmev na jeho tvári vystrieda zamračený výraz. Naštvané sa pozrie na Rachael a pokojne by som sa stavila, že na chvíľu vyvrátil oči dohora. Keď krvou podliate oči uprie znova na mňa, schmatne ma za plecía a jemne mnou zatrasie. „Halóóó!“ Teatrálne vytreští oči a predstiera, že skúma každý štvorcový centimeter mojej tváre. „Dočerta, kde je Eden? Viem, že som ťa už veľmi dlho nevidel, ale za tie dva roky sa z teba predsa nemohla stať táto nudná baba.“

Znechutene sa vymaním z jeho zovretia a o krok cúvnam. Vzhľadom na to, že to nie je môj blízky kamarát a vlastne už ani kamarát, nepovažujem za nutné sponedať sa mu. Preto zostanem ticho, zízam na svoje tenisky a dúfam, že Rachael zasiahne a ako zvyčajne ma zachráni, lebo v poslednom čase sa spolieham iba na ňu. Spolieham sa na Rachael a na jej vysvetlenie všetkým naokolo, že so svojím nevlastným bratom som nikdy nechodila a že s ním nikdy chodiť nebudem. Spolieham sa na ňu, že mi pomôže vykorčuľovať zo situácie, v ktorej by som mohla natrafiť na Deana. Po všetkom, čo sa stalo, sa stále príšerne hanbím ukázať sa mu na oči a vôbec nepochybujem o tom, že ani Dean nestojí o stretnutie so mnou. Nikto nemá záujem vidieť sa so svojou bývalou frajerkou, predovšetkým vtedy, keď ho podviedla.

Našťastie zakrátko začujem, ako Rachael vraví: „Ak tam nechce ísť, nemusí.“

Stále zízam na svoje tenisky, lebo vždy keď sa Rachael postaví na moju obranu, cítim sa slabšia a úbohejšia než predtým.

„Nemôžeš sa mu vyhybať navždy,“ zamumle Jake. Zrazu znie jeho hlas vážne, a keď zdvihnem hlavu, uvedomím si, že dôvod, prečo na ten večierok nechcem ísť, mu je úplne jasný. Je to Dean. Nemôžem to poprieť, a tak iba pokrčím plecami a začnem si šúčať spánky. Samozrejme, mám aj druhý dôvod. Práve z toho druhého dôvodu sa mi zvierajú žalúdok. V tom byte som už raz bola. Bolo to pred tromi rokmi a bola som tam so svojím nevlastným bratom. Zo všetkých dní v roku tam práve dnes naozaj nechcem ísť.

„Ty choď,“ navrhne Rachael po krátkom tichu. Vidím, ako zúfalo túži ísť na ten večierok, ale nechce ma nechať samu, preto ponuku najskôr odmietne. To najlepší priatelia robia. Lenže najlepší priatelia sa vedú dohodnúť aj na kompromise. Rachael so mnou strávil takmer celý večer v snahe ubezpečiť sa, že v tento obávaný deň budem v poriadku, preto si zaslúži trochu zábavy. Koniec koncov, štvrtý júl pripadol na piatok a mnohí ľudia sa to usilujú využiť čo najviac. Mala by to urobiť aj Rachael. „Ja pôjdem pohľadať Ellu.“

„Nemusím tam ísť.“

Je mi jasné, že klame. „Rachael,“ oslovím ju odhodlane a kývnem hlavou k bytu, v ktorom sa koná večierok. „Choď.“

Znepokojene si hryzie spodnú peru a na okamih sa zamyslí. Dnes nepoužila takmer nijaký mejkap – v poslednom čase ho používa len zriedka –, takže vyzerá maximálne na sedemnášť, rozhodne nie na svojich dvadsať. „Si si istá?“

„Stopercentne.“

„Tak poďme!“ zajasá Jake. Na líci s vytetovaným orlom sa mu objaví pôvodný panovačný úškrn, natiahne sa po Rachaelinej ruke a prudko ju pritiahne k sebe. „Čaká nás večierok!“ Moju priateľku začne ťahať preč a vlečie ju po drevenej promenáde čoraz ďalej od móla. Rachael mi ešte stihne zamávať na rozlúčku a potom zmiznú v dave.

Len čo osamiem, pozriem sa na mobil, aby som zistila, koľko je hodín. Je krátko po pol desiatej. Ohňostroje v Marina del Rey aj v Pacific Palisades sa skončili a mnohí ľudia už zamierili domov. V zozname kontaktov vyhľadám Ellino číslo a zavolám jej. Moja mama a jej priateľ Jack majú, žiaľ, nočnú, takže tu na móle oslavuje Deň nezávislosti len môj otec s mojou nevlastnou mamou. Sme dohodnutí, že ma vezmú domov, a tak nemám inú možnosť, ako ich vyhľadať. Oveľa horšie však je, že tento týždeň bývam u otca.

Keď má človek rozvedených rodičov, je to hrozné. Musím sa sťahovať z domu do domu. K otcovi chodím len veľmi nerada. Som si istá, že otec to neznáša ešte väčšmi ako ja, predovšetkým preto, lebo náš vzťah je neznesiteľne napätý a rozpačitý. Rovnako ako Jamie, aj otec sa so mnou rozpráva iba v nevyhnutných prípadoch.

Ella práve s niekým telefonuje, a tak je môj hovor rovno presmerovaný do odkazovej schránky. Nenechám jej odkaz, len čo najrýchlejšie zruším hovor. Hoci predstava, že by som mala zavolať otcovi, ma desí, vyhľadám v mobile jeho meno a zavolám mu. Zatiaľ čo počúvam vyzváňací tón, so zamračeným výrazom čakám, kedy začujem jeho drsný hlas.

Ako tak stojím na drevenej promenáde s mobilom pritisnutým k uchu, pričom okolo mňa prúdi dav ľudí, niečo znenazdajky upúta moju pozornosť. Je to môj najmladší nevlastný brat Chase. Postáva pred reštauráciou Bubba Gump a je sám napriek tomu, že by sám byť nemal. Navzdory osamotenosti sa netvári ustarostene. Skôr sa znudene prechádza sem a tam.

Prestanem telefonovať otcovi a zamierim k Chaseovi. Keď si všimne, že sa k nemu blížim, okamžite zastane a zatvári sa zarazene.

„Kde máš kamarátov?“ opýtam sa, keď prídem bližšie. Rozhliadnem sa na všetky strany a hľadám skupinku chlapcov, ktorí čoskoro nastúpia na strednú školu, ale nikde ju nevidím.

Chase si na ukazovák namotá hrubý prameň blond vlasov. „Šli autobusom do Venice, ale ja som s nimi nešiel, lebo...“

„Lebo ti mama povedala, aby si neodchádzal z móla,“ dokončím a Chase prikývne. So svojím okruhom priateľov má sklon dostávať sa do problémov, no našťastie je dosť múdry na to, aby vedel, kedy nemá porušovať pravidlá. Som presvedčená, že ani rodičia jeho kamarátov by neboli nadšení, keby vedeli, že ich deti sa v Deň nezávislosti vydali do Venice. Dnes večer tam určite panuje dosť divoká atmosféra, som vážne rada, že Chase zostal tu. „Chceš sa potulovať so mnou?“

„Jasné.“

Objímam ho okolo pliec a odtiahnem ho od reštaurácie smerom k Pacific Parku. Chase zbožňuje arkádové hry, lenže skôr ako sa dostaneme do blízkosti herne, musím zastať, lebo mi začne zvoniť mobil. Len čo zistím, že mi volá otec, najmenej päť sekúnd sa psychicky pripravujem a až potom sa ohlásim.

„Čo si chcela?“ zavrčí odmerane. Koniec koncov, ako vždy.

Trochu sa odtiahnem od Chasea, mobil si pritisnem tesnejšie k uchu a poviem: „Nič. Len som chcela vedieť, kde ste.“

„V aute,“ odsekne otec, ako keby čakal, že to dávno viem. „Ponáhľaj sa za nami, lebo inak budeš musieť o odvoz poprosiť svojho brata, ktorý ťa určite neodvezie.“

Namiesto odpovede rýchlo ukončím hovor. Väčšina mojich telefonátov s otcom sa končí práve tak, že jeden z nás jednoducho zloží v polovici vety. Aj naše konverzácie zoči-voči bývajú podobné. Zvyčajne jeden z nás zlostne odíde. Musím sa priznať, že ja zväčša ukončujem telefonické hovory a otec odíde, keď stojím oproti sebe.

„Kto to bol?“ opýta sa Chase, keď sa k nemu znova otočím.

„Ideme domov,“ poviem, vďaka čomu sa vyhnem odpovedi na jeho otázku. Nie preto, lebo Chasea nezaujíma skutočnosť, že sa s otcom neznášame, ale keď ide o zvyšok rodiny, je jednoduchšie udržať napätie na minime. Nech už za rodinu považujem čokoľvek. Pritiahnem si Chasea k sebe a bok po boku sa vzdiaľujeme od Pacific Parku a približujeme sa k mestu. „Dnes arkádové hry nebudú.“

Chase pokrčí plecami. „Už som vyhral kopu lístkov.“

„Koľko?“

Samolúbo sa usmeje a potľapká si zadné vrecká na šortkách, ktoré sa nadúvajú žltými lístkami. „Vyše sedemsto.“

„To nemyslíš vážne! Na čo si ich šetríš?“

„Chcem dosiahnuť dvetisíc.“

Zatiaľ čo kráčame po drevenej promenáde k Ocean Avenue a k autu, bavíme sa o arkádových hrách, lístkoch, ruskom kolese, ohňostroji a o Veneci. Parkovanie v Deň nezávislosti je vždy neuveriteľne náročné a po niekoľkominútovej hádke s Chaseom o tom, kde otec na začiatku večera zaparkoval, zistím, že sa mylím. Neparkujeme severne od hlavnej cesty, ako som si myslela, ale južne od nej, v blízkosti križovatky Pico bulváru a Tretej ulice. Je to asi kilometer odtiaľto, takže sa musíme poponáhľať. Otec nemá rád, keď ho nechávame čakať. Presnejšie povedané, neznáša to.

Keď o desať minút dorazíme k autu, lexus stojí na chodníku, vtesnaný medzi dvoma inými autami. Prekvapí ma, že otec stojí vonku. Ruky má prekřížené na hrudi, nohou netrpezlivo podupkáva a z úst mu vychádzajú zvyčajné nadávky.

„Výborne, našla si svojho brata!“ ostro zavrčí a nezabudne zdôrazniť posledné slovo. Jamie a Chase už nikdy nie sú len Jamie a Chase. V poslednom roku o nich otec vždy hovorí iba ako o mojich bratoch, ani čoby tým chcel niečo dokázať. Jamie to neznáša rovnako ako ja, no Chaseovi to pravdepodobne nedochádza.

Zostanem pokojná a namiesto toho, aby som sa dala otráviť jeho opovrhlivým tónom, radšej sa mu pozriem ponad plece a spočiniem očami na Elle. Sedí na sedadle spolujazdca, telo má odvrátené od okna a k uchu má pritisnutý mobil. S najväčšou pravdepodobnosťou je to ten istý hovor, ktorému sa venovala, keď som jej predtým volala. Pozriem sa na otca. „Práca?“

„Ehm, ehm.“ Nakloní sa a z ničoho nič hlasno zaklope na okno. Ellu tým vyľaká tak, že jej mobil takmer vypadne z ruky. Prudko sa na sedadle otočí a uprie oči na otca, ktorý kývne hlavou ku mne

a k Chaseovi. Ella mu kývnutie opätuje, znova si pritisne mobil k uchu, niečo zamumle a ukončí hovor. Až potom nám otec konečne prikáže, aby sme nastúpili.

Usadíme sa na zadné sedadlá a zapneme si bezpečnostné pásy. Otec vklzne za volant a v spätnom zrkadle mi venuje zlostný pohľad, ktorý sa rozhodnem ignorovať. Keď sa pohneme, Ella natočí hlavu dozadu.

„Nechceš sa zdržať o trochu dlhšie?“ opýta sa ma. Blond vlasy jej pekne lemujú tvár. Je už takmer desať, a tak netuším, prečo predpokladá, že tu chcem zostať. Ísť na večierok k Tídzkejovi je posledná vec, ktorú by som chcela urobiť, preto som rada, že ideme domov.

„Ani nie,“ pokrútim hlavou. O večierku sa nezmienim. Ani o tom, že celý večer bol na figu.

„A čo ty, chlapče?“ preruší nás otec a v spätnom zrkadle kývne hlavou na Chasea. „Myslel som si, že ťa vezme domov Greggova mama.“

Chase prestane písať správu a zdvihne hlavu. Po očku sa na mňa pozrie, a tak si sekundu lámem hlavu a až potom otcovi odpoviem. „Necítil sa veľmi dobre, navrhla som mu, aby šiel domov s nami.“ Aby to znelo presvedčivo, pozriem sa na Chasea s predstieranou starostlivosťou a opýtam sa: „Ako sa cítiš teraz?“

„Lepšie,“ odvetí Chase, ktorý hrá so mnou. Chrbát ruky si pritisne k čelu a jemne si ho pošúcha. „Myslím si, že sa mi len trochu zatočila hlava z ruského kolesa, ale teraz som už v poriadku. Môžeme sa zastaviť na burger? Prosím, oci. Umieram od hladu. Nechceš, aby som omdlel, však nie?“

Ella zagúľa očami a otočí sa naspäť dopredu. Otec zamrmle: „Porozmýšľam.“

Vzhľadom na to, že nikto z predných sedadiel nám nevenuje špeciálnu pozornosť, zovriem ruku do päste a položím ju na prostredné sedadlo. Chase okamžite narazí svojou pästou do mojej a vymeníme si nenápadné úsmevy. Keby sa otec dozvedel, čo vy-